

فمنه
قوله

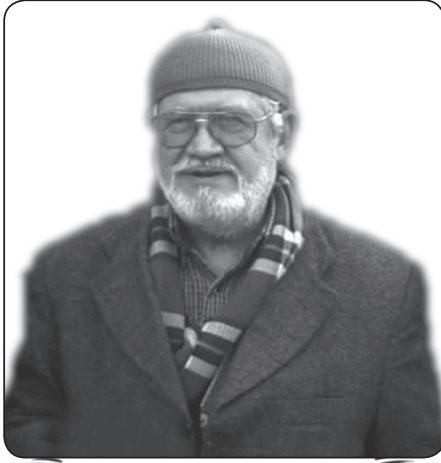

Hacı
KÂMİL
KARASU

‘HIÇ’

Kapak Tasarımı - **H.Salahi iloęlu**
Sayfa Düzeni **Gizem ankaya**

Baskı: **Seçil Ofset**
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 629 06 15
www.secilofset.com - info@secilofset.com

Hacı
KÂMİL
KARASU

TİRELİ HACI KÂMİL KARASU HAZRETLERİ HAFIZ OSMAN EFENDİ

10 Mart 1936 tarihinde, İzmir'in Tire ilçesinde dünyaya gelen Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin büyük dedeleri aslen Aydın'ın Karacasu ilçesindedir. Annesi Fatma hatun, babası ise helâl rızka önem veren, arif ve nazıl kişiliğiyle bilinen Hafız Osman Efendi'dir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri henüz 5 yaşındayken annesi Fatma hatunu kaybetmesinin ardından babası merhum Hafız Osman Efendi'nin yüksek dinî terbiyesi altında yetişmiştir.

Hacı Kamil Tirevi hazretleri, babasının dinî hayatındaki hassasiyetini bir anısında şöyle anlatmıştır:

“Annem, ben henüz 5 yaşındayken vefat etmişti. Çok varlıklı olan dedemin vefatından sonra ise hatırı sayılır bir miras kalmıştı. Dedemin vefatından sonra teyze ve dayılarım bir araya gelerek annemden dolayı bizlere kalan mirası pay etmemizi istediler.

Ancak İslâm fıkhına göre annemiz, dedemizden önce vefat ettiği için kuşak atlıyor ve bize miras düşmüyordu.

Medeni Hukuk'a göre miras hakkımızdı. Bu çok nadir yaşanabilecek bir durumdu.

O günlerde babamız Hafız Osman Efendi, Mehmet ağabeyimi ve beni yanına çağırarak:

“Evlatlarım, kanunen miras sizin hakkınız olsa da dinen hükmü biliyorsunuz. Bu konuda sizi serbest bırakıyorum. Yalnız sizden İslâm'a uygun bir davranış sergilemenizi bekliyorum.” dedi.

Mehmet ağabeyim de benim gibi düşünerek dünya malına meyletmedi. Miras medeni kanuna göre bölündü. Mahkemelerle uğraşılmasın diye biz de kanuni hakkımızı kâğıt üzerinde aldık. Hemen arkasından bize düşen tüm mirası tekrar teyzem ve dayımlara iade ettik. Böylece hakkımız olmayan bir mirası almadık. Elhamdülillah...

Aradan bir süre geçtikten sonra teyzem bize iki büyük teneke zeytinyağı göndermiş. Çocuklar dinî hassasiyetleri icabı mirastan vazgeçtiler. Bari şu zeytinlikten alınan zeytinyağlarından onlara verelim, diye düşünmüş. Ancak ağabeyim de, ben de bu zeytinyağlarını kabul etmedik. Bu yağları bizim adımıza, Allah rızası için fakirlere dağıtılmasını söyleyerek teyzemizi üzmeden geri gönderdik.

Diğer bir hadise de şöyledir:

Rahmetli babamız, bizim bankalarla bağlantımız olmasını istemez ve sık sık şöyle nasihat ederdi:

- Evlatlarım, yolda yürürken bir bankanın önüne gelseniz, o bankanın süslü kaldırımlarından asla yürümeyiniz. Zira o süslü kaldırımlar faiz parası ile yapılmıştır. Bunun sizin ihlâsınıza, irfanınıza ve imanınıza zarar vermesinden korkarım.

Babam Hafız Osman Efendi'nin hanın altında çay ocağı işletmeciliği yaptığı bir dönemde ben de kendisine yardım ediyordum. Bir gün beni yanına çağırarak şöyle dedi:

- Oğlum, şu bankaya bundan böyle çay satışı yapmayın. Orası ile alışveriş yapmak artık benim içime sinmiyor.

Oysaki müşterilerimiz içinde en fazla çay satışı yaptığımız yer o bankaydı. Aslında dinen bankaya çay satmamızın herhangi bir sakıncası yoktu fakat rahmetli babamın faiz meselesindeki hassasiyeti nedeniyle o günden sonra o bankaya çay satışı yapmadık.

Hacı Kamil Tirevî hazretleri gençlik yıllarına ait bir hatırasını şöyle anlatmıştır:

Bakkal işlettiğimiz yıllarda almış olduğumuz çeşitli kuru bakliyatlar çuvallar içinde olurdu. O zamanlar bakkalda fareler vardı. Biz fareler için hiçbir zaman ilaç kullanmadık. Ne yapardık peki? Akşamları Tire'deki birkaç lokantaya gider, tüm yemek artıklarını isterdim. Ayrıca atılacak olan salata fazlalıklarını da alırdım. Bakkala gidince bütün yemek artıklarını büyük bir tepsiye koyardım. Salata malzemelerini, marulları tertemiz yıkayıp ince ince doğrar, onları da bir tepsiye koyardım. En sonunda

bütün farelere seslenerek “Sakın torbalarımıza dokunmayın, size koymuş olduğum şu yiyecekler ile karnınızı doyurun.” derdim. Sonra bakkal dükkânını kapatır, eve giderdim. Sabah geldiğimde tepsi-lerdeki tüm yemekler bitmiş olurdu ve hiçbir çuvalımıza dokunmadıklarını görürdüm, elhamdülillah. Yıllarca bu şekilde hiçbir fare bizim çuvalımızı delip de zarar vermedi.

Bağlı olduğunuz dergâha, şeyhe siz de tam anlamıyla sahip çıkınız. Unutmayın ki bizleri gören gözler de var.

Kesinlikle hiçbir canlının canına kıymayınız. “Sevap almak istersen öldür yılanı çıyanı, cemâl görmek istersen sakın kıyma bir canı.”

Hacı Kamil Tirevî hazretleri 1963 yılında yaşadığı güzel bir hatırasını şöyle anlatmıştır:

Bir dönem bakkal işlettiğimiz sırada İzmir’den mal aldığımız toptancıya gitmiştim. Toptancı firması dört kardeş tarafından işletilmekteydi. İşlerin yoğunluğu ve dünyalık kazançları arttırma çabası nedeniyle bu dört kardeşin hepsi de bekâr kalmışlar. Tabiri caizse adamlar evlenmeye fırsat bulamamışlar. Firma yetkilileri tarafından büroya davet edildim ve bir kahve ikram ettiler. Kahveyi içerken büronun duvarına yeni asılmış olan bir tablo dikkatimi çekti. Tablo içine işyeri sahipleri şu cümleyi yazdırmışlar. “Kahveni içerken dahi yeni bir hücum planı hazırla”

Firma yetkilisi bana sordu, nasıl olmuş diye. Ben de cevaben eksik olmuş dedim. Nasıl yani, neresi eksik olmuş, diye sordu. Dedim ki “ HİÇ OLMAZSA KAHVENİ İÇERKEN ALLAH’I HATIRLA” diye yazsaydınız. Adamlar bu sözümü çok beğendiler ve teşekkür ettiler. Hemen o şekilde yazdırıp asalım dediler. Bende o zaman haftaya geldiğimde o yeni tabloyu görürüm inşallah dedim. Ve önümüzde ki hafta gerçekten de çok daha güzel ve süslü bir tablo hazırlanmış, aynen dediğim gibi yazılmış olarak gördüm elhamdülillah.

TARİKAT YOLUYLA İLK TANIŞMA

Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin tarikat ile tanışmasına vesile olan kişi, babası Hafız Osman Efendi'nin Tire merkezde han (otel) işletmeciliği yaptığı dönemde hanın kâtipliğini yapan Sabri Efendi'dir.

Sabri Efendi aslen Tireli olup, uzun süre Zonguldak kömür ocaklarında çalıştığı dönemlerde Kadirî-Rufaî üstadından ders almış, güzel ahlâk sahibi, muttaki bir Müslümandır.

O dönemin Arapçası ve hitabetiyle tanınan meşhur hocalarından Sofu Hoca ile birlikte handa bazı geceler dinî ve ilmîsohbetler yapmaya başlayan Sabri Efendi, bir süre sonra henüz 15-16 yaşlarında olan Hacı Kâmil Tirevî hazretlerini de bu sohbetlere davet ederek ilim ve sohbet meclisleriyle tanışmasına vesile olmuştur. Katıldığı bu gece sohbetlerinden çok büyük manevi lezzetler alan Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin özellikle Kadirî ve Rufaî yoluna kalbinde bir sevgi ve aşk hali doğar. Babası Hafız Osman Efendi'nin de Abdulkadir Geylani hazretlerine olan derin muhabbetinin etkisiyle bu sevgi ve aşk hâli daha artarak devam eder. Öyle ki kalbindeki manevi yolculuğunda çok önemli bir yere sahip olacak olan Abdulkadir Geylani hazretlerine karşı duyduğu bu aşk ve muhabbet zamanla Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin ruhunu adeta yakar, kavurur. Hatta hüzünlü olduğu zamanlarda kitapçı komşusunun vitrininde yer alan Abdülkadir Geylânî hazretlerinin eserlerine bakarken, üzerinde yazan

“Seyyit Abdülkadir Geylani” ismini gördükçe içi huzurla dolar, teselli bulur ve gözleri yaşarırdı.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri tasavvufa karşı bu muhabbetini fark ederek kendisine özel alâka gösteren Sabri Efendi hakkında “Eğdi, büktü, pişirdi ve bir yola soktu. O yol ki saadet yolu, edebi mutluluk yolu, tarikat yoluydu. Allah ondan razı olsun. Biz hala Sabri Efendi’nin ruhuna Yasin-i şerif okur, dua ederiz.” demişlerdir.

BABA HAKKI

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri muhterem babalarına karşı tam bir itaat içerisinde hareket eder ve sürekli onun hayır dualarını almaya gayret ederdi. Bu husustaki titizliğini ve hassasiyetini bizlere iki örnekle anlatır:

“Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin 1963 yılında dünya evine girmiş olduğu Sabiha hatundan biri henüz doğmadan, sekiz aylık iken kaybetmiş olduğu, diğerleri hayatta olan Abdülkadir ve Fatma isminde üç evladı olmuştur. Oğlu Abdülkadir’in ismi ise daha o doğmadan kendisine rüyasında manen bildirilmiştir. Bu konuyla ilgili olarak Hacı Kâmil Tirevî hazretleri:

Eşim ilk çocuğumuza hamile olduğunda bir rüya görmüştüm. Rüyamda bana bir oğlumuzun olacağı ve isminin de Abdülkadir olacağı bildirilmişti. Ancak bir teamüldür ki bizde büyükler varken çocuğa isim koyma hakkı onlarındır. Bu vazife bize düşmez. Ancak çocuğun isminin Abdülkadir olacağı hakkında manevi bir ikaz da var. Ben babama usulüne uygun bir şekilde bu manevi durumu anlatmaya çalıştım. Rahmetli babam Abdülkadir ismini duyunca hemen duygulandı ve gözlerinden iki damla yaş geldi. “Tamam oğlum, bu ismi ben teklif etmiş gibi koyalım inşallah.” diyerek, şerefle kabul etti.

Ablamın kayınpederi olan dünürümüz, halk arasında İmamişi Efendi diye bilenen rahmetli Hacı Hafız Mehmet Evcil’in evinin bitişiğinde kiralık bir

evi daha vardı. İmamişi Efendi, bahçe kapısı ortak olan bu eve güvenilir bir kiracının gelmesi konusunda bir ara babama fısıldamış.

İmamişi Efendi'nin evi mukim, güzel bir ev olmasına rağmen diğer kiralık ev eski püskü, kırık dökük, karanlık yani mukim bir ev değildi. Ancak bahçe kapısı ortak olduğu için mübarek, güvenilir bir komşunun gelmesini arzuluyormuş.

Ben de o zamanlar yeni evliydim. Bir ev tutmuş ve altı aylık kirasını da peşin vermişim. Bir ara rahmetli babam beni yanına çağırarak:

- Oğlum, yarın bir kamyon tut, eşyalarını yükle. Dünürümüzün yanındaki kiralık eve taşınıyorsun.

- Hayırdır, nereden çıktı bu baba?

- Oğlum, sen Türkçe biliyorsun, değil mi?

- Baba, oturduğum evin altı aylık kirasını peşin verdim. Dolmasına henüz beş ay daha var.

- Oğlum, sen ne diyorsun, ben ne diyorum? Yarın kamyonu evinin önüne çek, eşyalarını yükle, İmamişi Efendi'nin yanındaki eve taşın, o kadar oğlum.

Ben de peki baba diyerek ertesi gün ev sahibimin yanına gittim, durumu anlattım. Kiranın geri kalan kısmını iade etmesi için ricada bulundum. Kadın bana kirayı altı ay için sözleşme yaptıklarını, bu yüzden kiranın geri kalan kısmını geri ödeyemeyeceğini söyledi. Ben de kendisiyle helâlleşerek evden taşındım.

NAZİLLİLİ HACI ALİ EFENDİ

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri manevi bir işaret üzerine Nazillili Hacı Ali Efendi'nin dergâhında uzun yıllar hizmet etme imkânı bulmuştur. Aydın'ın Nazilli ilçesinde mukim olan Hacı Ali Işıtan Efendi, dört tarikattan icazetli olmasına rağmen daha çok Nakşibendîlik usulleri ile irşat görevini sürdüren, dönemin önemli mürşid-i kâmillerindendi. Tire'deki meclislerinde 13-14 yıl gönüllü hizmet etmiş olan Hacı Kâmil Tirevî hazretleri bu dönemle ilgili şunları anlatmaktadır:

Nazillili Hacı Ali Efendi hazretleri, dönemin meşhur evliyasıydı. Tire'de bu zatın yetişmiş birçok talebesi vardı. Her biri sanki halife gibiydi. Hafız İmamişi Efendi'nin mescidinde sabah namazları, seçkin bir cemaatle kılınır ve bu cemaatin çoğunluğu da Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin dervişleri oluştururdu. Biz de böyle güzel bir mescitte ve cemaat içerisinde 13-14 yıl hizmet etme şerefine erdik. Ben Allah'ın izniyle her sabah erkenden mescidin kapısını açar, sobayı yakar, etrafı temizler ve ezanı okurdum. Elhamdülillah! Allah bizim gönlümüzü o mescide öyle bağladı ki yeni evli olmamıza rağmen bu görevimizi hiç aksatmadık.

Her sabah namazından sonra Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin halifesi Çapar Hacı Emmi "Hatm-i Hâce" yaptırırdı.

Ben, Hacı Ali Efendi hazretlerinden dersli olmama rağmen bu zikir meclislerine katılır ve devam ederdim. Oradaki ağabeylerimin bazıları beni dersli zannederlerdi.

Her anı feyz içinde geçen bu zikir meclislerinde, sanki Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin ruhaniyetini sürekli yanımızda hissederdik. Nakşibendî usulü üzere dillerimizi üst damağımıza yapıştırır, hafî yani sessiz bir şekilde zikir yapardık. Hele bir de sekeratül mevt yani ölüm rabıtası yapılırdı ki ondan çok büyük manevi lezzet alırdık. İşte böyle gençlik yıllarımızda Nazillili Hacı Ali Efendi hazretlerinin meclislerinde bulunarak manevi yolculuğumuzda bir aşk hâli, bir şahlanma durumu meydana geldi.

YUNAKLI HACI MOLLARAHİM EFENDİ

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri ilk kez hacca gittiği 1967 yılında Konya'nın Yunak ilçesi, Adakasım köyünde bulunan Kadirî-Rufaî üstadı Hacı Molla Rahim hazretlerine intisap ederek ilk dersini almıştır.

Hacı Molla Rahim Efendi, hem anne hem de baba tarafından seyyit olup, âlim bir evliya idi. Köyün en zengini olan ve aynı zamanda cömertliği ile tanınan Hacı Molla Rahim Efendi bir gün Hacı Kâmil Tirevî hazretlerine “Oğlum, biz hiç zekât vermeyiz.” dediğinde, bunu duyan Hacı Kâmil Tirevî hazretleri “Nasıl yani Efendim?” diye şaşkınlığını dile getirdiğinde, Hacı Molla Rahim Efendi sözüne devam ederek “Oğlum, biz hiç zekât vermeyiz çünkü zekât verecek bir mal bırakmadan hepsini Allah rızası için tasadduk ederiz.” demiştir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, üstadı Hacı Molla Rahim Efendi'nin cömertliği hakkında şunları söyler:

Adakasım köyünün en zengini hatta sahibi olan Hacı Molla Rahim hazretlerinin dergâhında her gün kazanlar dolusu yemekler pişirilir, bütün köy halkı ve ziyaretçiler bu kazanlarda pişen yemeklerden yerlerdi.

Hacı Molla Rahim Efendi, çok kibar ve ince düşünceli bir evliyaydı. Oğluna o yılın hasadını sattırır, elde edilen paranın bir kısmını erzak alımı için kullanır, bir kısmını da dergâhta halının altına koyarak ihtiyaç sahiplerinin oradan almalarını isterdi.

Büyük bir Peygamber (SAV) aşığı olan Hacı Molla Rahim Efendi, Peygamberimizin (SAV) adını duyduğunda hıçkırma hıçkırma ağlardı.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri Hacı Molla Rahim Efendi ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır:

Bir gün Yunak'a Efendi hazretlerini ziyaret için yola çıktım. Yanıma da iki kutu baklava aldım. Yunak'a geldiğimde yolda bir derviş kardeşimiz beni karşıladı. "İzmir'den mi geliyorsun?" dedi. Ben de evet dedim. Nereden bildiğini sorduğumda Hacı Molla Rahim hazretlerinin "İzmir'den bir evladımız gelecek. Elinde iki kutu baklava var. Git onu karşıla, yolda alıkoyma." dediğini söyledi. "Ben de senin elindeki kutulardan bildim." dedi.

Ben, Hacı Molla Rahim hazretlerine geleceğimi haber vermemiştim. Mübareğin çok açık bir kerametine böylece şahit olduk. Elhamdülillah.

Yine Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Hacı Molla Rahim Efendi ile aralarında geçen bir başka diyalogu şöyle anlatmaktadır:

Bir dönem boğalarımın rahatsızlık yaşıyordum. O zamanlar telefon yoktu. Hacı Molla Rahim hazretlerine mektup yazarak "Efendim boğazlarımdan rahatsızlık yaşıyorum, bir süreliğine zikirlerimi ağzı kapalı, sessiz olarak yapabilir miyim?" diye sordum. Efendi hazretleri cevaben "Oğlum, fısıltıyla da olsa cehrî zikir sayılır. Ağzını kapatırsan hafî zikre girer, o ise bizim yolumuza uygun değildir." diyerek mektup yazmıştı.

DİYARBAKIRLI SEYYİT ZEYNEL ABİDİN HAZRETLERİ

Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin manevi olarak kendisinden istifade ettiği bir diğer zat ise Diyarbakırlı Seyyit Zeynel Abidin hazretleridir. Şeceresi hem Hazreti Hasan'a hem de Hazreti Hüseyin'e dayanan çok muhterem ve mübarek bir zattır.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Mehmet ağabeyiyle birlikte 1967 hacca gitmek üzere bir kafileye dahil olurlar. İzmir'den hareket eden kabile, Zeynel Abidin hazretlerini almak üzere Diyarbakır'a uğrar. Mübareğin şehrin hemen dışında bir dergâhı vardır. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri bu ziyaretlerini şöyle anlatır:

Zeynel Abidin hazretlerinin dergâhına girdiğimizde yaklaşık bin kişinin katıldığı bir halakayı zikirle karşılaştık. Mübareği ilk gördüğümde sanki Peygamber Efendimizin (SAV) ruhaniyetini görür gibi oldum. Zeynel Abidin hazretleri dünyada gördüğüm en yakışıklı kişiydi. Zikir esnasında elinde iri taneli bir tespih olduğu halde zikri yönetiyordu.

Zikir esnasında dervişler tarafından hançer burhanı ve Kadirî huruç hareketi yapılıyordu. Biz daha önce de böylesi burhanları duymuş ve görmüştük ama o meclisteki kadar hiç etkilenmemiştik. Bir de diğer tarikatlarda genellikle burhanları şeyh efendiler yapıyordu. Zeynel Abidin hazretlerinin dergâhında ise dervişler yapıyordu.

Orada bir gece misafir kaldıktan sonra ertesi gün hac yolculuğu için tekrar yola çıktık. Zeynel Abidin hazretleri bölgede çok tanınan bir zat olması nedeniyle gümrüklerde hiç zorluk yaşamadık.

Zeynel Abidin hazretleri dünya malına meyletmeyen, cömert biriydi. Öyle ki kendisine sunulan ikramları herkesle paylaşır ve dağıtılmasını isterdi. Hatta bir portakal soyulsa herkese birer dilim dahi olsa paylaşırdı.

Mübarek, geceleri çok az uyur, uyuduğunda da ayaklarını asla uzatmazdı. Kendisine bir yastık verilirse diz çöker, yastığı ikiye bükerek dizlerinin üzerine koyar ve onun üzerine başını koyarak bir saat kadar istirahat ederdi.

Zeynel Abidin hazretleri beni çok severdi. Hac süresince yanında olmamıza müsaade ettiğinden hep birlikte olurduk. Medine'deyken ibadetlerimizi Peygamber Efendimizin (SAV) mübarek kabri saadetlerinin yanında yapardık. Ben çok kalabalık olması sebebiyle ve yer bulamayacağım kaygısıyla sürekli telaşlanırdım. Mübarek ise "Hacı Kâmil oğlum acele etme, sen elimi tut." derdi. Sanki her gün manevi olarak yerimiz ayrılmışçasına Peygamberimizin (SAV) kabri saadetlerini ziyaret ederdik. Mübareğin sol kolu Peygamberimizin (SAV) kabri saadetlerine, sağ kolu ise benim omuzuma temas ederdi.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Zeynel Abidin hazretleri ile ilgili bir başka anısını şöyle anlatır:

Otobüs şoförümüz Cemal Ağa'nın oğlu Enver, tasavvuf yolunu bilmediğinden Zeynel Abidin hazretlerine gösterilen saygıyı anlamıyor "Ne var bu adamda? Herkes ona saygı gösteriyor ve onu imam ediniyor." diye söyleniyordu. Az sonra Şeyh Efendi'nin de aramızda olduğu bir sohbet ortamında Şeyh Efendi bir ara şoföre dönerek:

"Bak oğlum, otobüsün sileceklerini açık bırakmışsın." dedi. Şoför "Hayır, kapalı." deyince, Şeyh Efendi eliyle otobüsün camını göstererek işaret parmağını sağa, sola hareket ettirdi ve "Oğlum bak çalışıyor, görmüyor musun?" dedi. Şoför bu duruma çok şaşırarak "Kapalıydı bu ya!" dedi. Şeyh Efendi elini indirince silecekler tekrar durdu. Şoför, işte durdu, deyince Şeyh Efendi elini tekrar kaldırıp parmağını hareket ettirdi ve silecekler tekrar hareket etmeye başladı. Şoför bunu yapanın Şeyh Efendi olduğunu anlayarak "Bunu siz yapıyorsunuz Efendim." diyerek Zeynel Abidin hazretlerine gösterilen ilginin sebebinin açıkça anlamış oldu.

Hacdan dönerken Şam'a uğradık. Şam'da Mehmet ağabeyimle dolaşırken bir tatlıcıya girdik. Orada tatlı kültürü çok yaygındı. Ağabeyimde tatlıyı çok seviyordu. O sırada Zeynel Abidin hazretlerini gördük ve hemen kendisini tatlı ikram etmek için içeriye davet ettik. Mübarek "Oğlum, bana hiç teklif etmeyin, zira çok rahatsız ediyor, o yüzden ağzıma alamam." diyerek ikramı geri çevirdi. Aslında mübarek çok ince düşünüyor, kendisini dünyaya meyllettirecek hiçbir şeye yaklaşmıyordu.

ÇORUMLU HACI MUSTAFA EFENDİ

Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin manevi yaşamında etkili olan bir diğer kişi de Çorumlu Hacı Mustafa Anaç hazretleridir. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, üstadı Hacı Mollarahim hazretlerinin 1980 yılında Hakk'a yürümesinden sonra, zaman zaman Tire'ye dervişlerini ziyarete gelen Çorumlu Rufaî üstadı Hacı Mustafa Efendi hazretlerinden ders alarak intisap etmiştir. Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleri, dönemin birçok evliyası tarafından "Zamanın kutbu" diye nitelendirilen meşhur mürşid-i kâmil idi.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleriyle ilgili bir anısını şöyle anlatır:

Arkadaşlarımızla birlikte Çorum'a üstadımızı ziyarete gitmiştik. Akşam zikir ve sohbet oldu. Saat gece yarısını geçmişti ki yol yorgunluğuyla biz de istirahat için odamıza çekildik. Teheccüdnamazına uyanamayabiliriz kaygısıyla kendi aramızda kılıp da mı yatsak diye konuşurken Hacı Mustafa Efendi hazretleri odamıza girdi. Biz de üstadımıza soralım dedik. "Efendim, yorgun olduğumuz için teheccüd namazını kılıp da mı yatalım yoksa kalkıp da mı kılalım?" diye sorduk. Mübarek bize çok zarif bir cevap vererek "Evlatlarım kılıp da yatalım, kalkıp da kılalım inşallah. neden fazla kıldınız diye dövmeyiz." dedi.

Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretleri dünya malına hiç değer vermezdi. Bu konuyla ilgili Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin anlattığı bir anısı şöyledir:

Çorum'a dışarıdan gelen üç kişi Şeyh Efendiyi ziyaret etmişlerdi. Ziyaretleri sırasında işe ihtiyaçlarını olduğunu bildiren bu kişilere Şeyh Efendi, verimli bir bağının gündelik ücretlerinin ödenmesi karşılığında çapalanması görevini vererek iş imkânı sağlamıştı. Üç dört gün sonra işçiler Şeyh Efendinin yanına gelip işi bitirdiklerini söyleyerek paralarını almış ve gitmişlerdi. Birkaç gün sonra Şeyh Efendi bağa gittiğinde çapa yapılmadığını görmüş ve insanların dürüst olmamalarına, helâl kazanca önem vermemelerine çok üzülmüştü.

O gece Şeyh Efendinin yaşadığı bu olaydan ötürü ibadetlerinde aksamalar meydana gelmiş ve bu durum manevi huzursuzluğa sebebiyet vermişti. Sabah olunca Şeyh Efendi bir dervişini çağırarak "Oğlum, Kızılırmak'ın kenarındaki bağı akşama kadar sat, gel. Sakın satmadan gelme." demiş. Derviş üstadının neden böyle bir şey yapmak istediğine bir anlam veremese de kendisine verilen görevi yerine getirmek için huzurdan ayrılmış. Aynı günün akşamı bağı değerinin çok altında bir fiyata satarak Şeyh Efendinin yanına dönmüş. Şeyh Efendi bağı kaç paraya dahi satıldığını sormadan dervişine hayır dua etmiş. Bunun üzerine derviş dayanamayarak "Efendim çok verimli bir arsanızı değerinin çok altında bir fiyata sattırdınız ve çok zarar ettiniz. Bu davranışınızın sebab-i hikmeti nedir?" diye sormuş. Şeyh Efendi "Evladım biz Allah rızası için geçireceğimiz bir tek gecemizi hiçbir dünyalık mala değişmeyiz. Bir gecemizi de bir bağa satmayız." demiş.

NEVŞEHİRLİ HACI ABDULLAH BABA

1984 yılında Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretlerinin Hakk'a yürümesinden sonra 1985 yılında Nevşehirli Hacı Abdullah Gürbüz Efendi'ye manevi irşat görevi verilmiş, böylece dergâhın yeni şeyhi Hacı Abdullah Baba hazretleri olmuştu. Hacı Kâmil Tirevî hazretleri, Çorumlu Hacı Mustafa Efendi hazretlerinden sonra Nevşehirli Hacı Abdullah Baba hazretlerine intisap etmiştir.

Hacı Abdullah Baba hazretlerine, 2004 yılında Hakk'a yürümesine kadar bağlılığını devam ettirmiş ve kendisinden çok büyük manevi destekler görmüştür. Nitekim Hacı Abdullah Baba hazretleri, Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin yetişmesine büyük özen göstermiştir.

Hacı Abdullah Baba hazretleri bir sohbet meclisinde Hacı Kâmil Tirevî hazretleri ile ilgili şu güzel anısını paylaşmıştır:

Sivaslı Ahmet Turan Gümüş, Burhan Kepenek, Hafız Ali Akgül ve birkaç kardeşimizle kebaççı Kâmil Efendi'nin dükkânına gittik. Kendisi çok muhterem ve salih bir insandır. Kâmil Efendi "Efendi Baba, bana bir Hu de." dedi. Ben de, sebebini söylemezsen olmaz, dedim. "Ne olur Efendim, bir Hu deyin." diye ısrar edince ben tekrar, oğlum sebebini söylemezsen olmaz, diye cevap verdim. Bunun üzerine anlatmaya başladı:

“Bugün rüyamda Buğday Dede hazretlerinin oraya Peygamber Efendimiz hazretleri (SAV) geldi. Birkaç tane de enbiya vardı. Cihâr-ı Yâr-i Güzîn hazretleri de oradaydı. Sizi çağırdılar ve Resulullah Efendimiz (SAV) “Evladım Abdullah Efendi gel.” dediler. Peygamberimizin (SAV) huzuruna geldiniz ve selâm verdiniz. Kendisi iki elinizden tuttu ve “Şimdi sana Hu diyeceğim, sen de içine çek evladım.” dedi. Üç defa “Hu, Hu, Hu” dedi ve arkasından “Hu ism-i Azâm’dır, ecelden başka her derde şifadır. İnsanların niyeti üzerine ümmetime ‘Hu’ de evladım.” diye buyurdular. Peygamberimiz (SAV) sizi pervane gibi döndürdükçe siz “Hu” diyordunuz. ‘Hu’ dedikçe yerlerde tomurcuk tomurcuk güller açıyor, fidanlar çıkmaya başlıyordu. Siz üç defa böyle yaptıktan sonra uyandım. Benim kalbimde bir maraz var efendim, ne olur bana ‘Hu’ deyin, dedi. Ben de, ha şimdi oldu oğlum, diyerek ‘Hu’ dedim.

Hacı Abdullah Baba hazretleri bir gün Ödemiş’e gelir. Ziyaretlerinden sonra Ödemişli Hacı Adil Ağabeyimize dönerek “Hadi oğlum Tire’ye, Hacı Kâmil Efendi’yi ziyarete gidelim.” der. Minibüse binip Tire’ye doğru yola çıkarlar.

Yolda giderken Hacı Abdullah Baba hazretleri ile aralarında geçen şu konuşmayı Hacı Adil Ağabeyimiz şöyle anlatıyor:

- Oğlum, şimdi Hacı Kâmil bize yemeği hazırlamaya başlamıştır.
- Efendim, geleceğimizden kimsenin haberi yok ki.

- Gidince görürsün oğlum, bizim masayı şimdiden hazırlamaya başlamıştır.

Biraz yol aldıktan sonra Hacı Abdullah Babam konuşmaya devam etti:

- Müşteri bile varsa, masadan kaldırıp temizlemiştir. Biz gidinceye kadar o masaya kimseyi de oturtmaz.

Tire'ye yaklaştığımız sırada da:

- Şimdi bize bir de kavun keser ki, bak bakalım ömründe bir daha böyle kavun yiyebilecek misin?

Bütün konuşmalardan sonra Tire'ye vardık, Hacı Kâmil Efendi'nin dükkânına yaklaştık. O gün Tire'nin büyük pazarı olduğu için her taraf kalabalıktı. Dükkânına yaklaşınca baktım ki Hacı Kâmil Efendi dükkânın önüne çıkmış, sağa sola bakınıyor. Nereden geldiğimizi görebilmek için adeta parmaklarının ucunda etrafa bakınıp duruyordu. Karşıdan bizi görünce hemen koştu ve karşıladı. Abdullah Babam hazretleri bana dönerek:

- Gördün mü ağa, ben sana söylemedim mi?

- Evet efendim, demiştiniz.

Hacı Kâmil Efendi bizleri görünce sanki bayram etti. "Efendim hoş geldiniz, şeref verdiniz." diyerek bizi hemen içeriye davet etti. İçeri girdik, dükkân çok küçüktü. İçeride uzunca iki tane masa vardı. Birinde müşteriler oturuyordu, diğeri ise boştu. İki kişilik hazırlanmış olan bu masa bizim için hazırlanmış gibiydi. Abdullah Babam hazretleri Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- Ağa hayırdır, sana kim haber verdi bizim geleceğimizi? Adil oğlum, yoksa sen mi aradın, haber verdin geleceğimizi?

- Hayır efendim, ben vermedim.

Bu sefer Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- Hayırdır oğlum, nereden haber aldın geleceğimizi?

- Efendim, kimse haber vermedi. Ben işte öyle hisseder gibi oldum, içime doğar gibi oldu.

Abdullah Babam hazretleri bana dönerek "Görüyor musun oğlum, ağabeyin sır veriyor, ser vermiyor." dedi. Sonra Hacı Abdullah Babam hazretleri, Hacı Kâmil Efendi'ye dönerek:

- Peki oğlum, iki kişi geldiğimizi nasıl anladın? Ben yalnız da gelebilirdim veya 3-4 kişi de gelebilirdik.

- İşte efendim, iki kişi geldiğinizi görür gibi oldum.

Yemeğimizi yedikten sonra Hacı Kâmil Efendi dolaptan iki porsiyon kavun çıkarıp önümüze koydu. Hacı Abdullah Babam hazretleri bana "Oğlum, bak gördün mü, ben sana demedim mi? Ye bakalım, bak tadına nasılmış kavun?" dedi. Ben "Bismillah" diyerek kavundan bir dilim aldım. Hakikaten o güne kadar ömrümde böyle bir kavun hiç yememiştim. Daha sonraları Hacı Abdullah Babam hazretleri ziyaretimize geldiğinde mübarek sever diye kavun alır ve ikram ederdim. Abdullah Babam hazretleri bana "Oğlum, ne kadar özenirsen özen, Hacı Kâ-

mil'in kavunu gibi olmaz." derdi. Çok daha sonra bu kavun meselesini Hacı Kâmil Babama sordum. Dedi ki:

- Oğlum, Abdullah Babam hazretleri kavun sever diye pazara kavun almaya gittim. Her tarafa baktım, aradım. Sonunda iki tane kelek kavun buldum, onları alıp size ikram ettim.

Hacı Abdullah Baba hazretleri, yine dervişlerine Hacı Kâmil Tirevî hazretlerine rüya yorumlama görevi verilmişinden bahsederek "Tireli kebabçı Hacı Kâmil Efendi var. Ona manen rüya tabiri görevi verildi. Rüyalarınız veya hâlleriniz olduğunda ona anlatabilirsiniz." demiştir.

Hacı Kâmil Tirevî hazretleri kendisine rüya tabiri yetkisinin bizatihi Yusuf Peygamber (AS) tarafından manevi olarak verildiğini söylemiştir. Hatta kendisi Yusuf Aleyhisselâm'a "Anlatılan rüyaları nasıl tabir edeceğim? Benim ilmim yok ki." diye sorduğunda Yusuf Aleyhisselâm kendisine "Evladım, sana rüyalar anlatılır. Anlatılan rüyalar içerisinde manevi olarak tabir edilecek çok az rüya olur. Öyle rüya olursa, konuşan senin ağzın olur fakat manasını biz sözleriz inşallah." diye cevap verir.

Hacı Abdullah Baba hazretleri irşat vazifesi gereğince sık sık yurtdışı seyahatlerine çıkardı. Yine yurtdışında olduğu bir dönemde Ödemişli Hacı Adil Ağabeyimiz gördüğü bir kısım rüyayı Hacı Abdullah Baba hazretleri ile görüşme imkânı bulamadığı için dergâhta kendisinden önde olarak tahmin ettiği bir kısım ağabeylerine anlatır. Daha sonra Hacı Abdul-

lah Baba hazretleri Türkiye'ye döner. Bir süre sonra da Ödemiş'e dervişleri ziyarete gelir. Gün boyu çeşitli sohbet programları olur. Akşam istirahat için Hacı Adil Ağabeyimizin evine misafir olur. Hacı Adil Ağabeyimiz, Hacı Abdullah Babanın istirahat etmesi için odasını hazırlar ve davet eder. Daha sonra Hacı Abdullah Babadan müsaade isteyerek odadan çıkmak ister. Bu sırada Hacı Abdullah Baba hazretleri ile aralarında yaşanan diyalogu Hacı Adil Ağabey şöyle anlatır:

- Ağa gel bakalım, otur yanıma.
- Efendim, ben oturmuyayım. Geç oldu, siz çok yorgunsunuz, istirahat edin.
- Gel oğlum, gel, otur. Oğlum rüyan neyin yok mu? Anlat bakalım.
- Var efendim ama sabah anlatırım. Siz dinlenin, yorgunsunuz.
- Oğlum, rüyan var mı, yok mu diye soruyorum.
- Efendim sabahleyin anlatsam, siz bir dinlenseniz.
- Oğlum, senin şeyhin kim? Oğlum, sen rüyalarını kime anlatıyorsun? Sen onları şey zannedip, gördüğün rüyaları anlatıyorsun, onlar da senin rüyalarını kendileri görmüş gibi bana anlatıyorlar. Kim ki onlar? Biz kimin ne gördüğünü, ne görmediğini bilmiyor muyuz? (Kızarak) Otur şuraya, anlat bakalım. Hayır olsun inşallah.

Peki efendim dedim ve tek tek gördüğüm rüyaları; ilki şöyle, ikincisi böyle diye anlattım. Oda bana “Oğlum, ilk gördüğünü şuna anlatmışsın, ikincisini şuna anlatmışsın, üçüncüsünü falanca kişiye anlatmışsın.” diyerek tek tek anlattığım kişileri isimleriyle bana söyledi. Ben “Evet, efendim.” dedim. Hacı Abdullah Baba hazretleri:

- Yaa, oğlum. Bundan sonra hele birine bir şey anlat da gör halini.

- Peki efendim, anlatmam.

Bir yıl kadar kimseye hiçbir şey anlatmadım.

Hacı Abdullah Baba hazretleri tekrar Ödemiş’e geldiğinde bana “Oğlum, bundan sonra geceleri kibleye doğru dönerek şu koltuğa oturacaksın. Eline tespihini alacaksın, derslerini çektikten sonra “La ilahe illallah” demeye başlayacaksın.” dedi.

Rüyalarımı başkalarına anlatamamaktan dolayı çok sıkıntılı bir dönem yaşadım. Bu durum bir sene kadar devam etti. Efendim hazretleriyle Ödemiş’e geldiğinde tekrar görüştük. Bu sefer kendisine “Efendim, siz sürekli dışarı gidiyorsunuz, yüz yüze görüşemiyoruz. Soracağım, danışacağım şeyler oluyor. Siz kimseye bir şey anlatmayacaksınız dediniz. Ben çok zorlanıyorum. Eğer müsaadeniz olursa yaşadığım, gördüğüm şeyleri Tireli Hacı Kâmil Ağabeyime anlatsam olur mu efendim?” dedim. Hacı Kâmil ismini duyar duymaz “He şimdi oldu oğlum.” dedi.

Abdullah Babam hazretleri bana dönerek:

- Elhamdülillah, evladımız adı gibi kâmilidir oğlum. Anladın mı? Hem Allah ona manevi bir güzellik vermiş. Kendisine bir şey anlatılsa “Allah’ım bu kardeşimize daha güzelini ver, daha iyi hâl eyle, onun edebini, ahlâkını arttır.” diye dua eder. Allah da onun duası hürmetine anlatanların hâlini güzel eyler oğlum.” dedi.

HACI KÂMİL TİREVÎ HAZRETLERİNE MANEVÎ GÖREVİN VERİLİŞİ

14 Mart 2004 tarihinde Nevşehirli Hacı Abdullah Baba hazretleri Hakk'a yürümüş, mübareğin vefatından kısa bir süre sonra da Hacı Kâmil Tirevî hazretlerine manevi irşat görevi verilmişti. Bu görevin verilmesi ile ilgili Hacı Kâmil Tirevî hazretlerinin de bulunduğu bir mecliste dergâhın ağabeylerinden birisi müsaade isteyerek kendisinin de vâkîf olduğu manevi görevin verilmesini şöyle anlatmaktadır:

Sevgili kardeşlerim! Tarih 21 Mayıs 2004. Nevşehirli Hacı Abdullah Babanın vefatından sonra çok üzüldüğüm için o sırada Muğla Köyceğiz'de ikamet eden oğlum beni teselli babında yanına çağırıldı. 21 Mayıs perşembeyi cumaya bağlayan gecesi rüyamda Tire'deydim. Efendimin bulunduğu cadde ve bizim olduğumuz mekân bir bütün halindeydi. Belki otuz bin, belki elli bin kişi vardı. Ben gelen misafirleri karşılıyordum. 12 Pîran hazretleri de oradaydı. Hepsinin sancakları ayrı ayrıydı; yeşil sancak, siyah sancak... Hepsi oradaydı. Efendim de oradaydı. Yemek yeniyor, Kur'an-ı Kerim okunuyordu. Vakit ikindiye doğru oldu. Az sonra güneş ziyası azaldı. O sırada anladık ki Resûlullah Efendimiz (SAV) teşrif ediyordu.

Bir müddet sonra Resûlullah Efendimiz (SAV) aynen teşrif ettiler. Birden meydanda iki tarafından merdiveni olan büyük bir kutlama tahtı belirdi. Ben de gümüş bir tepsi üzerinde yemek ikramı yapıyordum. İkrandan sonra Resûlullah Efendimiz (SAV)

bizzat ümmeti için bizim dergâhın duası gibi bir dua etti. Daha sonra üstadımız davet edildi. Efendim kürsüye çıktı. Peygamber Efendimiz (SAV) kendisine Kur'an okumasını söyledi. Kur'an okuduktan sonra bizzat kendisi günün manasını ifade eden bir konuşma yaptı. Daha sonra nurdan bir kâğıt üzerine mührünü basarak "Seni ümmetimi irşada görevlendiriyorum evladım." dedi ve kâğıdı kendisine takdim etti.

Bu rüyayı görünce Köyceğiz'de daha fazla durmadım, pazar günü Tire'ye döndüm. Pazartesi günü sabahleyin erkenden Efendimi ziyarete gittim. Beni görünce Efendim de ağlamaya başladı. "Oğlum, biz de gördük elhamdülillah fakat sus." dedi bana. Ben de "Efendim siz bana sus diyorsunuz ama ben bunu anlatmak mecburiyetindeyim." dedim. Kendisi bana "Sus oğlum, bunu kimseye anlatma. Biz affımızı istiyoruz." dedi.

Manevi görevin verilmesinden sonra Hacı Kâmil Tirevî hazretleri kendisine verilmiş olan bu kutlu görevi açıklamayarak uzun bir süre Peygamber Efendimizden (SAV) affını talep etmiştir.

Ödemişli Hacı Adil Ağabeyimiz, Tire'ye ziyarete gittiği bir günün akşamında Tire zâkiri Hacı Sümer Ağabeyimizin evinde arkadaşlarla birlikte ders yapmak üzere toplanırlar. Zikir meclisi kurulur. Hacı Adil Ağabeyimiz zikrullah esnasında yaşamış olduğu manevi hâli şöyle anlatmıştır:

Zikir meclisi kurulduktan sonra Kelime-i Tevhid başladığı sırada bir manevi haberci geldi. Pey-

gamber Efendimiz (SAV) “Hafız Osman oğlu, Hacı Kâmil derhal gelsin, bekliyorum.” demiş. Bundan sonra bir anda Kâbe’de tavaf halinde olduğumuzu müşahede ettim. Çok büyük bir kalabalık vardı. Peygamber Efendimizin (SAV) bir tarafında Hacı Kâmil Babam hazretleri ve bizler, öbür tarafında ise diğer büyük peygamberler, Cihâr-ı Yâr-i Güzîn Efendilerimiz, sahabe-i kiram hazretleri vardı. Saf bu şekilde uzayıp gidiyordu. Tavaf başladı. O esnada Peygamber Efendimiz (SAV) “Hacı Kâmil, artık görevini açıkla.” dedi. Hacı Kâmil Babam hazretleri iki büklüm oldu. Peygamber Efendimiz (SAV) tekrar ederek “Anladın mı oğlum, artık açıkla. Bunun sakınılacak tarafı kalmadı, bekleyecek durumun yok artık.” dedi. Hacı Kâmil Babam hazretleri cevaben “Efendim, biz affımızı talep etmiştik.” dedi. Peygamberimiz (SAV) “Bunun sakınılacak, beklenilecek tarafı kalmadı.” dedi. Tavaf devam etti. Başka bir konuşma olmadı.

Hacı Adil Ağabeyimiz bu hadisenin ayrı ayrı zamanlarda iki defa tekrar ettiğini açıkladıktan sonra en son gerçekleşen hadiseyi kısaca şöyle anlatmaktadır:

Son zuhurat İstanbul’da gerçekleşti. Ticaret amacıyla İstanbul’da bulunuyordum. Akşam Hacı Muammer Ağabeyimizin de bulunduğu misafirhanede toplandık. Zikir meclisi kuruldu. Ben ömrümdede o gece korktuğum kadar daha önce korktuğumu hiç hatırlamıyorum. Peygamber Efendimiz (SAV) çok celâlli bir şekilde geldiler ve “Tireli Hafız Osman oğlu, Hacı Kâmil’i bana getirin.” dedi. Yine

Hafız Osman amca ve Hacı Kâmil Babam hazretleri geldiler. Peygamberimiz (SAV) önce Hafız Osman Efendi'ye şöyle bir süre baktıktan sonra Hacı Kâmil Babama döndü ve "Görevini derhal açıkla, yoksa bu geliyor." dedi. Elinde sarımsı bir metal parça vardı. Büyükçe bir kurşuna benziyordu.

Ben ertesi gün hemen işlerimi yarıda bırakarak Tire'ye geldim. Efendimin evine gittim. O zaman çok hastaydı. Beni görünce başladı ağlamaya. Ben de zaten dayanamıyordum, ben de başladım ağlamaya. Epey bir süre ağladık.

- Efendim, ne yapacaksınız?
- Gördün işte oğlum, yapacak bir şey kalmadı. Ne dedi: "Ya açıkla ya da bu geliyor." dedi.

Oğlum söz verdim. Sağlığım düzelir düzelmez bir İstanbul'a gitmem gerekiyor. İstanbul'a gidip gelelim, inşallah sen arkadaşlara haber verirsin. Camide toplanır, görevimizi açıklarız inşallah.

8 Haziran 2006 tarihine kadar Hacı Kâmil Tirevî hazretleri kendisine verilmiş olan manevi irşat vazifesini açıklamayarak affını talep etmiştir. Ancak 8 Haziran 2006 tarihinde Tire Yeşil İmaret Camii'nde tüm Türkiye genelinden gelen zâkir ve bir kısım dervişler huzurunda bu kutlu görevini açıklamıştır. O gün akşam namazına müteakip Ödemişli Hacı Adil Irmak Ağabeyimizin sorusu üzerine vazifenin kendisine verilmesini şöyle anlatmıştır:

"Resûlullah Efendimiz (SAV), Cihâr-ı Yâr-i Güzîn ve 12 Pîran Efendilerimiz geldiler, bize bu vazifeyi verdiler. Allah'ın izni ve keremiyle. Biz biraz kendi-

mizi hazır hissetmedik. Biz geciktirdik davayı. Evet demeyi geciktirdik, meydana çıkmayı geciktirdik. O da hayâımızdan, bir şey olmadığımızı bilmemizden, zayıflığımızdan, kendimizi hazırlamamış olmamızdan, haddimizi bilmekten mütevellit. Fakat ihtar, ihtar üzerine geldi. Haddimiz olmayarak biz bu göreve talip değiliz, çünkü kendimizi hazır hissetmiyoruz. Bir de böyle büyüklerin yerini doldurmak büyük bir handikap, büyük bir mesele. Allah'ın yardımı yetişecektir inşallah. Resûlullah'ın şefaati yetişecektir inşallah. O'nun sevdiklerinin himmeti yetişecektir inşallah. Israr, ısrar üstüne... Bu defa iş ihtara kadar gitti. İşte bize dediler ki "Bak ağa, eğer hemen meydana çıkıp kendini ortaya koymazsan, manevi bir kurşun gelip alt edecek seni." İş buraya dayandı. Allah'ıma sığınırım, Allah'ıma sığınırım. O zaman mecbur kaldık vazifeyi almaya. Ama bu vazife dediğimiz şey; sizlerle kardeşlik hakkı, sizlerle Resûlullah'ın sancağı altında toplanma hakkı, sizlerle Cenab-ı Hakk'tan dilenme hakkı. Başka bir şey değil. Bu makam kardeşlerin omuzlarına binme makamı değil, kardeşleri omzumuzu alma makamı. Onlara hizmet etme, onlara hâdim olma, onlara hamallık etme makamı. Böyle güzellik var bu makamda inşallah. Allah muvaffak edecektir inşallah, bağışlayacaktır inşallah, dünyevi be uhrevi sıhhatler verecektir inşallah. Âmin. Allah razı olsun.

HAYAL VE HAKİKAT

Girme derim rüyalarımın
Girersin,
Gülümsersin.
Çekil derim hayallerimden,
Gene de iyimsersin.
Ama hakikat:
O apayrı bir dünya
Orda benden kaçır,
Somurtursun.
Küstersin.
Oysa ki sen,
Bir bilsen
Böyle daha güzelsin.
Eminim inat için
Kahkahayla gülersin...

19 /12/1960

İDi

Rengârenk çiçeklerden bir sevda bahçem vardı
Yeşiller muradımdı, pembe ümit kokardı
Bahçemin sonu yoktu, hayallerim kadardı
Merhametsiz bir rüzgâr tarumar etmeseydi.

Mutluluk anlatırdı kitabım yaprak yaprak
Gül dalında bülbüldüm âlem küskün, ben şakrak
Umutlardı, her sabah çalan kapımı tak tak
Talih denen canavar tokmağı sökmeseydi.

Gönlümün ahengiydi kulağımdaki her ses
Beni taklid ederdi gülen, eğlenen herkes
Pırıl pırlıdı dünyam sislenmemişti bir kez
Eğer güneş altında karanlık çökmeseydi.

03/04/1961

GEÇEN HAFTA - Vural Batıbeki'nin (Sakın Ağla-
ma)sı beğenildi onu sırasıyla; **Karasu**, Özarıkman,
Sargözoğlu, Özgönenç ve İpekoğlu'nun denemeleri
takip ediyor.

YALANCIYA VEDA

Bir daha verme sakın, o yalancı buseden,
Rüyalarım seninle dolup dolup taşmasın.
Hakikat olsun artık dudağımdan buseden,
Uyanınca, yanımdan bucak bucak kaçmasın.

Gönlümü doldurmakla yetmez oldu hayalin
İsterim ki, bu bahar çöpleri taşıyalım,
Çiçek çiçek dallara şekiller versin elin
Cik cik ötsün miniler, gönülce yaşayalım.

Gönül, gönüle iken sanki ayrılık niye!
Terk edelim hasreti başkalarının olsun.
Elimde gerek elin, benimdir diye diye
Aramıza girenler, bu vuslatla boğulsun...

10/04/1961

SICAKTA KAR

Hâlâ ilk heyecan, ilk sarsıntıdayım niçin,
Aradan geçen yıllar sanki zaman değilmiş.
Yalan merhem olduğu, kanayan yara için
Tüm acıların alıp, üzerime eğilmiş.

Bir daha bulunmazmış yitirilen umutlar
Talih küsmeye görsün, gayrî dönmezmiş geri
Masmavi semaları kaplayınca bulutlar
Damla damla zehirmiş ılık yaz geceleri.

Perdelemiş dünyamı, seninim diyen diller
Ne yazık, hakikati yalanlar unutturmuş
Gülerek seyrederken beni, dışardan eller
Aklım başımdan alıp sığağa kar koydurmuş.

17/04/1961

SEVGİLİ OKUYUCULARIMIZA - Yalnız Ege'den değil yurdun muhtelif yörelerinden aldığımız mektuplar son haftalarda masamızın üstünden taşacak kadar çoğaldı. Bunları okumak, ince bir dikkatle değerlendirmek bile günlerce mesai isteyen bir mesele halini alıyor. Onun için uzun zamandan beri sıra bekleyenlere çabuk bir imkan tanımak maksadıyla <<Şiir Demeti>> nin tanınan ve sevilen as kadrosunu bekletiyoruz bu yüzden okuyucularımızın devamlı takip ettikleri Vural Batıbeki , Erdoğan Özkaynak, Gülseren Arıkan, Emin Türkkân, Kâmil Karasu, Meral Özgönenc, Gülhan Uluer, Tefvik Fikret Uzel ve Ömer Karatelli nin şiirlerini bu haftaya mahsus(24 Nisan) olarak bulamayacaklardır.

YAKINMA

Gel gör ki, ağla biraz yüreğimde nicesin
Bir harabedesin ki, baykuşların öttüğü
Rüyalarım karartan bir simsiyah gecesin
Tüm umutsuzlukların şafakla bir söktüğü...

Kesilmiş ki nasibim mutluluklardan yana,
Acılar, kobra sanki uyanan, fecirle bir
Ölmektense bin kere, özlemle yana yana
Süsler oldu rüyamı sensiz, aşksız bir kabir...

Sormayın dostlar sakın neden böyleyim diye
Bu bir ebedi meçhul bir çözümsüz bilmece
Güneş neden doğarsa, ateş yakarsa niye
Bende bekler dururum değişmez kaderimce...

01/05/1961

GECEDEN SONRA

Akşam oluyor yine hüzünlü kızılılıkta
Güneş küskün zamana, yeni bir fecre kadar
Ve kararan semaya birazdan bakıldıkta
Sabahı düşünmeden taht kuracak yıldızlar

Mehtap çıkacak sonra, berrak bir yüz, bin duygu
Sızı sızı gezecek yaralı gönüllerde
Göze mi girer artık kirpikte gezen uyku
Yıldızlar arasından bir hayal gülümser de.

Tizden bir horoz sesi renkli âleme son der
Etraf aydınlanırken düşünceler kararır
Mehtapta pembeleşen umutlar birer birer
Düşen yapraklar gibi sarardıkça sararır

08/05/1961

GEÇEN HAFTA: Vural Batıbeki 'nin (Avuçlarımda Çizgi) şiiri beğenildi. Onu sırasıyla; Suna Sılatka, Kartelli, Uzel, Özkaynak, Karasu, İpekoğlu ve Özbiltekin takip etti.

SON ÇAĞRI

Aylar var ki, postacı kapımı almaz oldu
Ne olur, tek satır da pembeye bürün de gel,
Geceyi zehrettiĐin sabahın birinde gel.

Gün gün gelen selâmın şimdiler gelmez oldu
“Unutma beni” derdin, oysa unutan sensin
Her gece hayal hayal gelip aĐlatan sensin.

YokluĐunda halimi kimseler bilmez oldu
Meğer sensiz cihanda yaşamak ne zor imiş
Sevip de ayrılana koca cihan dar imiş.

Yaz gayri yazacaksan tahammül kalmaz oldu
Az daha gecikirsen adresim deĐişecek
Ve artık başucumda baykuşlar ötüşecek...

15/05/1961

BELKİ DE

Bir gün benim olacaktın belki
Gönlümde yaşadığınca
Hayallerimden öte
Kollarımla saracaktım seni
Parmaklarıma dolayıp arzularımı,

Sevda türkülerimi dilime
Yıldızlara bakan penceremde
Yalnız olmayacaktım şimdi
Sabahlarca
Kar yağmadık dağlardan
Göz değmedik yeşiller toplayacaktım sana

Kucak kucak
Muratlarımca
Bir gün benim olacaktın belki
Olmadın ki...

05/06/1961

KANAAT

Ağlıyorum ardından sensiz geçen yılların
Bir zaman-ı gaflette yuvarlanıp gitmişim
Ararken ışığı yâre giden yolların,
Gözlerim kamaştıran yâr yoluna girmişim

Sensiz olduğum bahar bülbül ötmez, inlermiş
Güller bitmezmiş meğer bastığın yerden gayri
Başka sesleri bilmem kulak nasıl dinlermiş
Kızıl dudaklarından dökülenlerden gayri

Yeter, kalpten kalbe vuslata ulaşmışız biz
Artık fütür eylemem adım, adın olmamış
Gönülce yaşamalı, gönülce ölmeliyiz
Çünkü bu köhne âlem Süleyman' a kalmamış...

12/06/1961

USANÇ

Sen, bir yaz gecesinde ey saadet rüyası
Gönlümü talan eden ey yalancı tebessüm
Artık bende yoksunuz çünkü cihana küsüm

İçimdeyken, pembecik geleceğin hülyası
Bir rüzgâr esiverdi emelleri savurdu
En güzel duyguları can evlerinden vurdu

Damla damla dert şimdi geçmişin hoş havası
Bin hatıra gizlenmiş, bir katre gözyaşında
Gezdiğimiz yerlerin toprağında taşında

Zaman gösterir yârin var mı, yok mu vefası
Eğer vefasız ise <<unutma>> der unuttur
Bir kaç satır yalanla yıllar yılı avutur

Gittin, dilhun eyledi ayrılığın cefası
Hangi tarafa baksam orda yerin bomboştu
Yine gözümde her şey yabancıydı, bir hoştu

Uzun söze ne hacet yok bu derdin devası
Ya tutulmadan evvel tehlikeyi görmeli
Ya da sevdikten sonra yana yana ölmeli

19/06/1961

KORKU

Kaçtın kurtulmak için, oysa yanında kalbin
Bilirim, bende neyse sende de odur, kâfir
Her gittiğim yerededir o değişmez misafir

Uzaktadasın amma dün gece yine geldin
Aramızda değildi koyduğun mesafeler
Seni bana uçurdu bindiğin sahifeler

Benimle bir dün gece bin ağladın, bir güldün
Kirpiğimde gezinip <<uyutmam >> diye diye
İki damla yaş aldın son cevap, son hediye

Sonra hakikat olup bir başka şekle girdin
Üç günlük ayrılıkmış beni korkutan rüya
Değişen saçların değil de, kalbinmiş güya...

26/06/1961

GEÇEN HAFTA : Vural Batıbeki 'nin (Avuçlarımda Çizgi) şiiri beğenildi onu sırasıyla; Suna Sılatka, Kartelli, Uzel, Özkaynak, Karasu, Badak, İpekoğlu ve Özbiltekin beğenildi.

BİR ŞEY

Öyle bir dert içimde, bir yük ki, omuzumda
Dilimde düğümlenir susarım, söyleyemem
Bir sır gizlidir Şimdi emelimde, arzumda
Diyar isterim aşksız sebep nedir, bilemem

Her dem bir başka elem yitirmede kıvancı
Felek darılmış bir kez o somurtur, ben gülsem
Bilirim, son bulacak bu kıvrandıran sancı
Bir gülümser hayali nisyana gömebilsem

Bir Şey var, gözlerimde bir Şey var ki, isimsiz
Bugün duman içinde, tüm berraklığıyla, dün
Bir Şey var düşüncemde bir Şey var ki, isimsiz
Bana ben yabancıyım başkasıyım, büsbütün

10/07/1961

OLUR MU

Bir zevki meta olmuş hatıralarım, sende
Onlar ki, kalmalıydı toz konmadan, ölsen de...

Öğren, ne imiş vefa gecelerden beni sor
Uykusuz gözlerimden niçini, nedeni sor

Günler geçmede mahzun, gecelerse yeknesak
Gülmek, çok uzak bir hayal hem imkânsız hem,
yasak

Bir dem teselli için diyemem, bu da geçer
Bin kere mâlul olsa nisyanla, köhne beşer

Tersine dönüp gerçek gece aydın, gün kara
Ola ki, belki güler talih denen, maskara...

17/07/1961

SARHOŞ I

Alteylerken gündüzü akşamın kızıl eli
Ayan oldu ufukta renklerin en güzeli

Deniz sükût ve mehtap uzandı ufka kadar
Sanki uç can yoldaşım bu, uç eşsiz kafadar

Faş etmede sırrını gecenin, gülen mehtap
Gururlu bir sükûtta bu sırra ermekle, ab...

Sarmış semayı füsün sevda ile rengârenk
Gönlümü, bin duygunun sarışıyla hem ahenk

Elimde kadehim yok, kendimde kendim, boşum
Bir sihr-i bade olan tabiatla, sarhoşum...

24/07/1961

SARHOŞ II

Çıkarken meyhaneden göz şaşı, etraf duman
Daha erkenmiş - dedi, oysa geceydi, zaman

Yetmemiş içtiği dünyayı sattığı, hiçe
Hâlâ elinde ekmek cebinde, dolu şişe

Işıksız gözlerinde bir damla hayat yoktu
Onlar, artık göz değil, bomboş iki oyuktu

Kim bilir, hangi dertle kıvancı heder etmiş
Hangi kara düşünce ölesiye yer etmiş

Göründü, bade olup belki, bir ince hayâl
Ve sonra duman duman sardı gönlünü, melâl

Ey! sendeler haliyle gönlüme benzer, sarhoş
Yitik emellerimce umutsuz gezer, sarhoş...

31/07/1961

GEÇEN HAFTA - Güngör Özmen'in (Julya' ya Mektuplar) şiiri beğenildi. Onu sırasıyla; Çetindoğan, Karasu, İpekoğlu, Arıkan, Pazarkaya, Batıbeki, Badak takip ediyor.

İKİMİZE DE

Hareli gözlerine bakmam bir daha, zinhar
Pembe pembe umutlar çünkü, artık tarumar

Ne gökte yıldız kaldı ne tüller içinde, sen
<<Arzular Mezarlığı>> şimdi, gönlüm, bir
görsen

Nerde dünkü hayaller, dünkü mutluluk nerde
Başlayamaz bu sefer her şey, bittiği yerde

Yalnız kara bir yarın bana dünden, iz kaldı
Dün mutlu, yarın mahzun, bugün isimsiz kaldı

Her gece, on kere vurunca kapını, zaman
Yine eskisi gibi pencerede beni an...

<<Unutturamaz>> derse komşu radyoda bir
ses

İnan, yeminimdir tekrarladığım, her nefes

Ağlayım deme yalnız ayrı düşmüşük diye
Kâr eder mi gözyaşı, demir almış gemiye

14/08/1961

GEÇEN HAFTA - Can Çetindoğan 'ın (Hüzün)
adlı denemesi beğenildi. Onu Kaytanlı, Turgut, Ba-
tıbeki ve Karasu takip ediyor.

VE SONU

Geride kaldı bahar, hazan mevsimi, gelen
Sanki ikimiz varız sararan yapraklarda
Ve bir hırçın rüzgârla sevgimizmiş, dökülen
Sonra da parça parça çürüyen, topraklarda

Dargın, kırgın bakışın beter, sensiz olmaktan
Reva mı söyle kâfir, düşmüş isem narına
Gel vazgeç, gözlerinle cevrü cefa sunmaktan
Sapmış bir kez yolumuz ayrılık pınarına

Seninle şairmişim bir nefeslik zamanda
Mısraı ağlatmaktan yazmamak evlâ, artık
Tütmez olursa umut, burcu burcu, ozanda
Şiir nasıl yazılır, ilham kapısı örtük

Bir daha sorma n'olur -neden hüznü işlersin?
Ben de isterdim olsun, mısralar, adın gibi
Bu kapkara talihle öyle yapmaz, n'ışlersin
Zorla gülmek mümkün mü, yazmayınca, sahibi...

1961

DÜŞÜNCEDE GÜZ

Geldi yine sonbahar kıskanç, sarı, öfkeli
Ne yazın ışığı onda, ne kar'ın beyazı
Sirtına alıp gamı, rüzgâr misali bazı
Akşam vakti çevremde esmese deli deli

Bir başka dünya, bana dört mevsimin içinde
Beyaz bulutlar gibi anılar, ağlamaklı
Ve her düşen yaprakta, geçmiş Eylül'ler saklı
Bir garip buruklukla dün yaşıyor içimde

Beni, benden alacak bilirim yağmur yine
Yine yarış edecek gözlerim bulutlarla
Yıllar ardından gülen, ihtiyar umutlarla
Dünlerime koşacağım, alabildiğine

Sanki yaşanmış gibi ömürden sayılacak
Penceremden dağlara gömdüğüm, gecelerim
Hazan yaprağı gibi, rüzgâr'la bocalarım
Belki bu, savrulduğum son hazanım olacak...

18/12/1961

KENDİMDE

Ağlamada gökyüzü, derdimi sezer gibi
Çünkü dün elindeyim uykuda gezer gibi

Yağmur senle bir geldi yalanmış, unuttuğum
Tık tık vurdu camlara yıllardır uyuttuğum

Buğulu pencereye iki hece işledim
Altına tek satırla, unutmam seni, dedim

Ruhumda kızıl renkli bir bahar filizlendi
Tutkular çiçek çiçek o heceye gizlendi

Eskiden ne idiysen sen, bende yine O'sun
Ne yağmurun kabahaat, ne kar'ın ne, lodosun...

25/12/1961

GEÇEN HAFTA: Radyoda Kâmil Karasu, Gülhan
Uluer ve İ. Hakkı Kaytanlı takdim edildi.

HAYALLE

Bir sis sarmış gönlümü senden, dünden, kederden
Umuttan yoksun olmak beter imiş beterden.

Bitmez gece başlarmış kapılar kapandı mı
Ve söndü sanılan şey için için yandı mı

Bahar şarkılarında hazan yeli esermiş
Kıvançlar, mutluluklar heder olup gidermiş

Yıldızlar gülmez olur, somurturmuş gün gece
Erdim sırrına, çünkü mehtap varken, dün gece

Karanlıklar üstüne bir el, seni nakşetti
Işık sen, pervane ben, döneceğim nüksetti.

22/01/1962

GECE DE O...

İncecik hayalinle karanlık delik deşik
Saplanmış hançer misin gecenin bağına, sen

Mehtap, renk, füsün, neş'e hepsi sende birleşik
Yoksa bir sevda mısın ölünen uğruna, sen.

Bir tanrısal duyguya koşup gelmiş damlalar
Yıkamış neyim varsa, kirli kalmış, içimde

Ve şimdi bir tertemiz, toz konmamış âlem var
En mes'ut rüya gibi, makes bulmuş, gözümde...

29/01/1962

DİLEKÇE

En kahhar sillesini vurmuşsa ona kader
Gömmek mi lazım mutlak, dört duvarlı nisyana
Örtmüşse dünyasını taştan, demirden keder
Şanımız değil bizim, itmek onu bir yana

Duvarlar ayna olur geçmişe perde perde
Araya girmemişçe kâh mesafe, kâh zaman
Ve yıllar, yıllar önce kim bilir nasıl, nerde
Yaşanmış bir hatıra kirpikte donar bazan.

Dıştaki günler, orda birer asır kesilir
Saatle hesaplanır bitmek bilmeyen çile
Parmaklığın ardı bu, feryat ile susulur
Gül dalı olur mu hiç, altın kafes, bülbüle

Eşsiz bir emel olur yuvası, gözlerinde
Ana, bacı, eş kokar köşe bucak, her taraf
Vekarı <<sus>> der ama bir ses ki, çok derin-
de
Susmak bilmez, haykırır, niyaz olun af, af, af

19/02/1962

BAHAR ÜZERİNE

Mevsimleri de yakmış gönlümü yakan narın
Belli, yeşiliymişsin şu sapsarı baharın.

Eski füsün kaybolmuş mehtabında, gecenin
Sırrındaymış güzellik üç harfli bilmecenin.

Şimdi yerinde onun, yalnız bir avuç od var
Ondan karanlık âlem, ondan sararmış bahar.

Bırakın artık beni hatıralar, bırakın
Niye sızlanırsınız her yıl, bahara yakın

Ne diye dağlarsınız içimdeki yarayı
Kızgın bir neşter gibi, geldikçe Nisan ayı.

Bu gelen başka Nisan, sizinki gerilerde
Bin bahar geçse artık gül açmaz, yanan yerde

Gayri sizden kurtulmak, unutmak istiyorum
En pembe umut gibi, nisyani besliyorum...

05/03/1962

BEKLEYİŐ

Ravzanda eŐik olsam iğnese herkes beni
Böylece yakıynınla bu ömür dolsa gerek

Kurban olduğum o senin Geylan'lı torununa
Gönüllerdeki tahtı ebedi kalsa gerek

Őeriatın bir ışık, yolun aydından aydın
İzinden ayrılmayan mutlak kurtulsa gerek

AŐkınla periŐanım vuslat istiyor canım
Benim eşsiz sultanım seninle olunsa gerek

Uzarlarda kalmıŐım hasretinle yanmıŐım
Derdin devası derttir, bu gönöl bilse gerek

SERZENİŞ

Gel artık bekleme, gel çıkar bizi çamurdan
Çirkefe batırılmış kürkler giydik samurdan

Ha geldin, geliyorsun asırlardır bu ne naz
Sevinçten çıldırırdık acele etsen biraz

Beklemek de mutluluk adını ana ana
Bir başka hayal lakin gelişin şu cihana

İçinde olmak ne hoş sana kavuşan neslin
Gam yemem olmasam da çünkü bendedir aslın

Hem bizarım hem değil omuzumdaki yükten
Sevinçle gam yan yana müjde yağıyor gökten

Bu ne sükut Ya Rabbi, bu ne dehşet gürültü
Baş tacı edilenler şimdi yerde sürüntü

Çok uzun bir rüyanın tecelli edişi bu
Yıllardır beklenenin ebedi gelişi bu.

RESULE ÇAĞRI

İçimde ateşler var Ravzandan gelse gerek
Bu dumanlar, bu küller ezelden gelse gerek

Bir harabe, bir mamur gönlüm per-ü perişan
Tüm kâinat aşkları kalbime dolsa gerek

Bu gönülle yaşanmaz sensiz ya Rasullullah
Bir ebedi buluşma lüzumlu olsa gerek

4 EYLÜL

Dokuz yüz yirmi iki Dört Eylül şafak vakti
Doğarken müjde müjde doğmaz sanılan güneş
Bir çelikten saltanat iman önünde çöktü
Kavuştu Mehmet'ine ana, baba, eş, kardeş

O gün gösterdik ele, bu vatan Türklerindir
Önce küçük bir Tire sonra koca bir ülke
Öğün aziz milletim zafer, gurur senindir
Sen öğrettin cihana zincir vurulmaz Türk'e

Bayrağım, ay yıldızım ben oldukça gölgede
Gururla güleceksin gökteki aslın kadar
Sade nöbet değişir korkma bir gün ölsem de
Ardımda ebede dek nesil nesil Mehmet var

Kutlula bayramını hak ettiğince Tire
Otuz dokuz yıl önce şahlandığın gün, bu gün
Bu kutsal toprak için canını vere vere
Al bayrağın altında toplandığın gün, bu gün...

1961

GİDİŞİNE

Hani yaşayacaktı sonuna dek, aşkımız
Nasıl o yabancı ses bizimkini alt etti
“Unutturamaz” değil demek artı, şarkımız
“O beni bir bahar akşamı terk edip gitti” ...

Sen sevdalar ülkesi, sen hayal cennetimdin
Yarınlara açılan apaydın pencerem!
Sen dünya'm, sen muradım, sen canımdın, etim-
din
Sen olmadık acaba nerem kalmıştı, nerem

Bırak girsin araya dağlar, ovalar, kentler
Canımdan koparırca alsın seni, yâd ili
Gönül bu umut umut bir gün dönüşün bekler
Bin kere, milyon kere yemin sana SEVGİLİ

Elbet bir gün anlarsın her seven gibi, sende
Kalpten irak olunmaz, gözden irak olunca
Özlemle beslenip yeşerince, bahçende
Elimde derilecek o dört yapraklı yonca.

1961

SENSİZ GEÇESİ DEĞİL

Parklara inmiyorum on beş yıldan beridir
İçimde kol geziyor bir rastlantı korkusu
Bastiğın yerlere adını yazmışlar bir bir
Kalbimle savaşmada bu özlemler ordusu

Bana acı veriyor artık o kartondan gül
Ve ardına yazdığın tek cümlede cabası
Yaksam yakamıyorum, atsam atılır değil
Sararmış mektuplarsa acıların acısı

Zaman aldatır dedim sarar, avutur dedim
Oysa zaman aksine özlemini arttırdı
İstasyon ambarına bir kez bile gitmedim
Gitsem parmaklı kapı hep seni anlatırdı

Şarkımızı radyolara söyletmiyorum hiç
Elime kalem alıp şiirler yazmıyorum
Seni anımsatmasın diye içmiyorum hiç
Ve o bizim yerlerde yıllardır gezmiyorum

Denedim bir bir nasıl yaşanılırsa sensiz
Tümüyle sevdiceğim göle maya çalmakmış
Her dem başka acıyla kararsız ve düzensiz
Meğerse Romeo'yu, Jüliyet'i oynamakmış

Kışlar nasıl ayazsa, karanlıksa geceler
Unutamadığımı da bilmelisin gerçekçe
Seninle düğümlüyse kafamda bilmececeler
Ve yalnız senin için susuyorsam erkekçe.

1961

ASIRLIK

Bir iç çekişte geldin bana sarhoş, bu akşam
İçimden kopuveren çığ misali nefeste
Hislerim kuru yaprak şimdi rüzgârda koşan
Anılarla beraber savrulan deste deste.

Düşmeye gör gönlüme gülümser hayalinle
Görmeyeyim gözlerin gözlerime saplanmış
Bilmeceye benzeyen o şaşırtan halinle
Sanki bütün meçhuller bakışında toplanmış.

Sana uzaktan bakmak heyhat benim kaderim.
Çatlamak susuzluktan billur pınar başında
Talihsizliğim önden, ben arkadan giderim
Bu yolculuk bitecek ihtimal yüz yaşında...

1961

KARAMSAR

Küskün iken talihle, neyime bayram, düğün
Oysa bahardayız, kuşların cıvıldaştığı.
Gönlüme kar yağıyor, lapa lapa gün be gün
Sımsıcak duyguların bucak bucak kaçtığı

Bir hayal miydi acep, yanımdaydın sanki dün
Aylar geçmemiş gibi, kokun hala burnumda
Başını yaslayıp da hülyalara gömdüğün
Isıyacak ömrümce, sıcaklığın koynumda

Pişmanım gördüğüme, o aldatan rüyayı
Bir tozpembe âleme havalandığım, yalan
Kendimin zannederken şu koskoca Dünya'yı
Yalnız bir tutam acı, şimdi elimde kalan...

1961

BİR KADEH İÇKİDE

Mey olmuşsun bu akşam kadehimi dolduran
Hatıralar içinde seni yudumluyorum
Geçtiğimiz yolları tekrar adımlıyorum.

Daha ilk kadeh oldu, anıları bulduran
Sana ait ne varsa, geçit resminde bir bir
Şair, doğru söylemiş içkiyle kadın birdir

Varlığını bir zaman bana zincir kırdıran
İstiraptan iplikle, bağıyım sensiz, işte
Kurtarıcı elin hep, şimdi hayalde, düşte.

Muammasın, içtikçe düşüncemi yıldırın
Bu akşam sarhoşluğum özleminden de yüce,
Kapanan gözlerimden kaymaktasın sessizce.

1961

ÖZLEM

Bir ateş yanıyor gönlümde
Alev alev
Geçmişin özlemi
Arıyorum
Huzur içinde
Eski huzursuzluğumu
Bir daha kopsa içimde
Aman dediğim fırtınalar
Nerdesiniz:
Uykusuz gecelerim,
Bir kartopunda gizli
Acılarım,
Bir çam gölgesinde gömülü
Heyecanlarım
Nerdesiniz?

1961

BAHARIN ÖNÜNDE

Neş'e, beni terk edeli,
Dost buldum ıstırapta.
Yıl oluyor aramıza gireli
Kara kedi
Ve dudaklarımdan tebessüm silineli

Bahar gelecek yarın,
Kavuşanların
Açacak çiçekleri.
Yeşermeyecek benim bahçem.
Gelmeyecek baharım.
Çünkü yine hasret başta,
Gönül kara kışta
Kalacak.

1961

İSYAN

Kalbimi sevginle doldurduğun gece
Mes'uttum, göklerde uçuyorum sandım.
Beni hayallere daldırdığın gece
Sevda cehenneminde tutuşup yandım.

Alevdin, çevreni için için yakan
Peşinde gençler, ışık görmüş pervane.
Rayiha idin hâlâ burnumda kokan
Sen, aşktan sarhoş, ben çılgın bir divane

Mes'ut günler bitti, ıstırap var şimdi,
Renkli hatıralar bile, birden soldu.
Uğruna can koyuyorum diyen kimdi?
Kim, hayal dünyamın katili oldu.

1961

İZMİR'İM

İzmir'im: içimde yaşayan sevgini bir bilsen
Bir bilsen hasretinle yanarak tutuştuğumu,
Hatıraları gözlerimden, birer birer silsen
Unutturamazsın Kordon'da kan, ter koştuğumu

Baştan başa sen olmuşum, seninle dolu içim
Denizin, Kordon'un, Kalenle her an gözümdesin
Bunlar olmayınca sanki ben boşum, bir hiçim

Sihirin nerededir, nasıl cezbettin beni bilmem
Sana delice aşığım, bildiğim hepsi bu
Hayalin gözümde perde, gördüğümün hepsi bu.

1961

YEŞİL TİRE

Uzanmış mor gümenin eteğine pervasız
Kışın da bahar açar, bağında bülbül öter
Bir şehir bahtiyar ki, kişisi yok sevdasız
Her kalpte aslan yatar, her damda duman tüter
Kaplanlar yaylasında bir gün, bir yıl demektir
Orda kuşların sesi, mutluluğu fısıldar
Derekahve'de seyran, âlem-i renk görmektir
Yapraklar ışıklaşıp bir meltemle kımıldar
Her yanı ayrı âlem, güzel Tire, hoş Tire
Bin türlü güzelliğin koynunda sarhoş Tire

YILLARIN ÖTESİNDE

Unuttum sanma sakın
Sade
Dalıvermişim bir an.
Ve...
Kendime geldiğim zaman.
Yılları geçmiş buldum
Karanlıktı rüyalarım çok
Yeşilden, pembeden eser yok
Oysaki
Gün ışın ışın
Yıl olmuş dakikalarım
Kapını çalarım.
Ama çaldığımda:
Sen değilsin karşıma dikilen
Yıllarca önceki sen.
Seven,
Sevilen.
Çünkü gayri seni
Hayata küsmüş.
Eşini seçmiş buldum.
Haksızım belki
Yalnız sen mi?
Ben de eski ben değilim.
Ne ipek saçlarım var,
Ne ışıklı gözlerim.
Ne de şakıyor artık dilim.
Yanın değil yerim,
Gitmeliyim.
Dalıp yeniden
Yıl olacak dakikalara,
Kararan sulara,
Ve...
Simsiyah uykulara...

ÇANAKKALE ZAFERİ

Türkler geliyor Türkler canını vere vere
Ateşe ve ölüme göğsünü gere gere
Bu olanlar olmaz tarih şaşkın, hayrette
Olmazlar nasıl oldu hele Türk'ü seyret, de

Bir bulut gibi çöktük düşman üstüne o gün
Övün aziz milletim Çanakkale'ne övün
On sekiz Mart Zaferi Türk'ün gurur günüdür
Kahramanlar geçidi, şehitler düğünüdür

O gün gösterdik ele bu vatan hep bizimdir
Düşman ayak basamaz namusumdur, sözümdür
Çanakkale bir sembol, Çanakkale ruhumuz
Çanakkale aşkımız, en mukaddes duygumuz

Şehidim, al gömleklim, sevdalım, can Meh-
med'im

Eserin bende saklı ve ben daha ölmedim
Gökler yerlere inse, yerler ateşle dolsa
Yolundan dönmem asla dünya üstüme gelse

Korkumuz yok küffardan, erlik verilmiş bize
Son haykırışımız bu altını çize çize
Cihan öyle bilsin ki vatanım candan aziz
Dün dedemin günüydü, bugün meydanda biziz

1997

